

som ønsker de 65 Aar indført i dette Lovforslag for derigennem at opnaa en Besparelse — det er nemlig den eneste Grund —, gøre opmærksom paa, at vel bliver naturligvis Aldersrenteudgifterne mindre derved, men andre Udgifter vil nødvendigvis blive større. Det er klart, at hvis vi skal gaa til en højere Grænse for Aldersrentens Indtræden, maa der ske en Forskydning med Hensyn til Hjælpekassernes Opgave, saa maa disse, som nu holder de gamle fri for Fattighjælp fra 55 til 60 Aars Alderen, komme til at yde dem Hjælp fra 55 til 65 Aars Alderen for at holde dem fri. Man lægger altsaa en Del Byrder over paa Hjælpekasserne, og dette gør man, samtidig med at man siger, at man tænker paa til Foraaret at foreslaa Statstilskuddet til Hjælpekasserne begrænset. Det er en Bevægelse, som det vil være ganske umuligt at gennemføre samtidig.

Jeg vil derfor sige, at principalt maa jeg paa det bestemteste fastholde Ønsket om at bevare den Grænse, som en Gang findes i vor Lovgivning; men kan det ikke ske, fordi et Flertal her i Tinget ikke vil det, er det aldeles nødvendigt, at der tilvejebringes et bedre Forhold mellem Invalide-loven og Aldersrenteloven, og saa skulde jeg da i alt Fald henstille til Ministeren og det eventuelle Flertal her i Tinget at indføre den nye Aldersgrænse successivt, saaledes at den ikke indtræder straks, men først efterhaanden. Hvis man f. Eks. vil sige, at for de 40-aarige kan der ikke være noget helt urigtigt i, at der om 25 Aar er en 65 Aars Grænse, medens det for dem, som er naaet til 58 Aar, er aldeles ubilligt pludselig at indføre en højere Grænse, maatte der kunne ske en successiv Indførelse af det nye Tal. Men principalt betragter jeg 60 Aars Grænsen som et saa absolut socialt Gode, at jeg kun opgiver den, naar et Flertal her i Tinget har forkastet den, og da først vil virke for at tilvejebringe en bedre Ordning vedrørende et nyt Tal. Saa meget synes der mig at maatte ligge i det, der skete i Fjor, at jeg nødig vil tro, at det Flertal her i Tinget, som i Fjor vedtog de 62 Aar, nu 1 Aar efter skulde mene, at man bør gaa saa højt op som til 65 Aar.

Jeg vil ogsaa gerne nævne, at ved at gaa til det 65de Aar svækker man, som for øvrigt allerede det ærede Medlem, der talte paa Socialdemokratiets Vegne, har gjort opmærksom paa, Betydningen af eller gør maaske urimelig den Bestemmelse, som siger, at man kan opsætte Begæringen om Aldersrente. Naar man begyndte ved det 60de Aar, kunde det være rimeligt

at sige, at den, som vil opsætte Aldersrentenydelsen i nogle Aar, faar en højere Aldersrente; derfor foreslaas det, at den kan opsættes til det 66de Aar. Men her, hvor man sætter Aldersrentens Indtræden til det 65de Aar, maa man give denne Arbejdsopfordring, som paa en Maade ligger i denne Bestemmelse, lige til det 68de Aar, og det er utvivlsomt i de Klasser, her er Tale om, alt for højt. Der er ingen Rimelighed i at sige til den gamle, som væsentlig har arbejdet legemligt, at han skal blive ved, til han er nær op imod de 70, før han kan faa fuld Aldersrente, og det er det, Lovforslaget gør. Ogsaa af den Grund taler hele Princippet i dette Lovforslag for ikke paa nogen Maade at gaa til en saa høj Aldersgrænse som 65 Aar.

Den højtærede Minister har fastslaaet, at Aldersrenten skal være en fast Sum, og det udtaler jeg min Billigelse af. Den højtærede Minister og hans Venner siger, at han her klarere og bestemtere gennemfører Princippet om den faste Rente, end det har været gennemført tidligere. Det er nu dog alligevel, som man tager det. Det er naturligvis rigtigt, at her findes der kun en fast Rente og intet Skøn, men naar man vil vurdere, hvorvidt det faste uden et Skøn er at foretrække for det faste plus et Skøn, maa man i høj Grad se paa, hvor stort det Beløb er, som ydes fast. Jeg har tidligere under Diskussionen om det forrige Aldersrentelovforslag udtrykkelig sagt, at Skønsbestemmelserne med Hensyn til det nødvendige Tillæg, som Kommunerne havde Ret til at give udover det faste, var jeg ikke nogen principiel Tilhænger af i den Forstand, at jeg ikke gerne gik væk fra dem — jeg gaar endogsaa særdeles gerne væk fra dem. Men Betingelsen er ganske vist den, at det faste Beløb da bliver, hvad det skal være, nemlig det, der sikrer det nødtørftige Underhold, rimelige Vilkaar for den gamle.

Den ærede Ordfører for Venstre anførte nogle Udtalelser af mig vedrørende det af Socialdemokraterne i 1917—18 forelagte private Lovforslag. Dette Lovforslag indeholdt en Minimalstats, men tilføjede: Den gamle skal have, hvad han behøver, dog mindst det i Loven nævnte Beløb. Saaledes var det formuleret den Gang. Det var om dette Lovforslag, jeg gjorde Bemærkningen om Samfundet, som sikrer en lille Efterløn for den gamle, saaledes at denne lille Efterløn sammen med, hvad han i øvrigt oppebærer, kan give ham det nødtørftige Underhold. Men